

Arrest

nr. 98 980 van 15 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MERTENS DE WILMARS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine en een getuige van Jehova. In 1996 verliet u met uw gezin Armenië omdat er toen soldaten gemobiliseerd werden om in Karabach te gaan vechten en uw echtgenoot dit niet wilde. Jullie vestigden zich in Beiroet, Libanon. Jullie probeerden het Libanees staatsburgerschap verkrijgen, maar dat lukte niet. In 2007 werd uw echtgenoot tijdens een controle opgepakt wegens illegaal verblijf. Hij werd naar Armenië gerepatrieerd. Hij verliet Armenië opnieuw en ging naar Rusland. Zo'n tweeënhalf jaar geleden vernam u van een kennis dat uw echtgenoot naar Europa zou zijn vertrokken. Sindsdien heeft u niets meer van uw echtgenoot vernomen. U bleef echter op uw echtgenoot wachten. De laatste maanden voor uw vertrek uit Libanon kreeg u problemen omdat u op politiek vlak geen positie wilde innemen en u niet wilde deelnemen aan de betogingen van de hervormingsgezinden. Door de politieke onrust voelden jullie zich ook niet

meer veilig. Tevens werd u lastiggevallen omwille van uw geloofsovertuiging. U besloot Libanon te verlaten. Op 27 september 2012 vertrok u samen met uw minderjarige zoon K. (...) uit Libanon. U nam een rechtstreekse naar Brussel en vroeg op 28 september 2012 bij de Belgische autoriteiten asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: geboortebewijzen van uw zoon K. (...), uw diploma's, een attest van uw werkgever, een schoolattest en betalingsbewijzen van de school, een huurcontract, betalingsbewijzen allerhande, een attest dat u behoort tot de Getuigen van Jehova, een Belgische kaart van de Getuigen van Jehova en twee artikels over de Getuigen van Jehova in Libanon.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u verklaarde het Armeens staatsburgerschap te bezitten, hoewel u de afgelopen zestien jaar in Libanon gewoond heeft en u in Armenië geen vaste (adres)registratie meer heeft (zie DVZ, en CGVS, p. 2-3). Aangezien de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade beoordeeld moet worden ten opzichte van het land waarvan met het staatsburgerschap bezit, moet uw asielaanvraag ten aanzien van Armenië beoordeeld worden.

Toen u gevraagd werd of u een vrees koestert jegens Armenië, verklaarde u dat u niet naar Armenië wil terugkeren, maar u kon geen vrees concreet maken. U gaf aan dat u niets meer heeft in Armenië, dat u er geen familie meer heeft en dat u de situatie in Armenië niet volgt, maar dat u wel gehoord heeft dat er armoede heerst. Het verwijzen naar het ontbreken van onder meer familie en naar de algemene situatie volstaat echter niet om te kunnen besluiten in hoofde van u tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw raadsman wees aan het einde van het gehoor op het feit dat u getuige van Jehova bent en dat u om die reden vreest voor vervolging in Armenië. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de Getuigen van Jehova sinds 2004 geregistreerd zijn als religieuze organisatie in Armenië en dat, hoewel de houding van de autoriteiten en de bevolking eerder negatief is, er geen sprake is van vervolging jegens de Getuigen van Jehova. Aldus volstaat de door uw raadsman geuite vrees niet om te doen besluiten in hoofde van u tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van uw behoren tot de Getuigen van Jehova.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De geboortebewijzen van uw zoon tonen aan dat hij in Libanon werd geboren. Uw diploma's hebben betrekking op uw studiecursus in Armenië. Deze zaken worden in bovenstaande beslissing niet betwist. De documenten betreffende de school van uw zoon, het attest van uw werkgever, de betalingsbewijzen en het huurcontract tonen aan dat u in Libanon gewoond heeft, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt. Het attest van de Getuigen van Jehova toont aan dat u in Libanon tot deze religieuze groepering behoorde. Ook dit gegeven wordt in bovenstaande beslissing niet betwist. Het Belgische (niet ingevulde) attest van de Getuigen van Jehova dient enkel ter vertaling van het attest in het Arabisch. De artikels hebben betrekking op de situatie van de Getuigen van Jehova in Libanon, echter uw asielaanvraag wordt ten aanzien van Armenië beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij stelt dat zij al lang geen band meer heeft met Armenië en derhalve haar asielaanvraag ten opzichte van Libanon moet worden onderzocht. Verzoekende partij meent dat het niet verkrijgen van de Libanese nationaliteit niet aan haar te wijten is daar zij meermaals heeft geprobeerd deze te verwerven. Uit het als bijlage 2 bij het verzoekschrift gevoegde attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, getekend door de burgemeester van Bourj Hammoud, blijkt dat zij deze aanvraag heeft ingediend, doch de Libanese nationaliteit nog steeds niet heeft bekomen. Verder herhaalt verzoekende partij op summiere wijze de door haar voorgehouden asielproblemen zoals zij deze heeft ervaren in Libanon.

2.2.2.2. De Raad wijst evenwel op het volgende.

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van haar vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p.22, § 87).

In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zij de Armeense nationaliteit heeft (administratief dossier, stuk 7: vragenlijst, vraag 6), zij eveneens de Armeense nationaliteit heeft vermeld bij het invullen van de “verklaring” op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 8, vraag 6 en bijlage 26), zij deze nationaliteit bevestigt bij het gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, p. 2) en zij in haar verzoekschrift nogmaals aangeeft de Armeense nationaliteit te bezitten. Het gegeven dat zij meermaals de Libanese nationaliteit zou hebben aangevraagd en deze nog niet heeft verkregen, doet

geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij tot op heden nog steeds de Armeense nationaliteit bezit en niet de Libanese. Bijgevolg moet onderhavige asielaanvraag worden onderzocht ten aanzien van Armenië. Verwerende partij heeft aldus correct gehandeld.

Verder wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven die zich zouden hebben voorgedaan in Libanon echter niet van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de motieven van verwerende partij betreffende het niet concretiseren van een vrees naar Armenië toe en betreffende het geloofsargument eveneens naar Armenië toe door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook terecht dat verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.3. Waar verzoekende partij aanvoert dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT